Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 24. Warszawa, dnia 10 września 1934 r. **Rok XVII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 114 — 117.

Poz. 221 — Okólnik Nr. 114 z dnia 28 sierpnia 1934 roku o używaniu przy robotach budowlanych osób posiadających tytuł „mistrza" (Nr. SB. 28/80) . . . . str. 634

222 — Okólnik Nr. 115 z dnia 29 sierpnia 1934 roku o stanie prawnym oddziałów stowarzyszeń rejestrowanych w sądach (Nr. AA 11-217) . . . . „ 634

223 — Okólnik Nr. 116 z dnia 29 sierpnia 1934 roku o wykładni niektórych postanowień ustawy samorządowej i II-go rozporządzenia wykonawczego (Nr. SS. 16/10/1) . . . . . „ 635

224 — Okólnik Nr. 117 z dnia 31 sierpnia 1934 roku o zarachowaniu kwot uzyskanych ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów w trybie postępowania karno-administracyjnego (Nr. GB. 31/16/16). „ 637

III. PISMA OKÓLNE.

Poz. 225 — Pismo z dnia 28 sierpnia 1934 roku o urzędowych przesyłkach listowych (Nr. SS. 67/17/4) . „ 638

226 — Pismo z dnia 29 sierpnia 1934 roku o kronice gminnej (Nr. SS. 18/13/1) . . . . „ 638

227 — Pismo z dnia 31 sierpnia 1934 roku o opłatach pobieranych przez P. K. O. przy wpłatach i wypłatach (Nr. GB. 50/117) . . . . „ 638

228 — Pismo z dnia 5 września 1934 roku o „Organizacji i zakresie działania biura Wydziału Powiatowego" (Nr. SS. 18/5/1). . . . . „ 639

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 75 — 78.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 sierpnia 1934 roku w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie rejestracji przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów . . „ 640

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 sierpnia 1934 roku w sprawie znaczków stemplowych . . „ 640

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 sierpnia 1934 roku w sprawie utraconych obligacyj 6% pożyczki wewnętrznej . . . . „ 640

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1934 roku wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o przemiale żyta . „ 641

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 roku o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich . . . . „ 641

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 roku o podatku od lokali . . . . str. 643

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 sierpnia 1934 roku w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji i Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 30 stycznia 1928 roku o sposobie ustalenia i wypłaty odszkodowania i wynagrodzenia za zatrzymanie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów przez formacje wojskowe . . . „ 645

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 196—203.

Obwieszczenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej z dnia 22 sierpnia 1934 roku w sprawie skupu i zastawu obligacyj Pożyczki Narodowej w wypadkach losowych . . . . . . „ 646

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnetrznych

221.

OKÓLNIK Nr. 114

z dnia 28 sierpnia 1934 r.

o używaniu przy robotach budowlanych osób, posiadających tytuł „mistrza".

(Nr. SB. 28/80).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezydenta m. st. Warszawy, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów miast wydzielonych.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) z dniem 15 maja b. r. wszedł w życie znowelizowany punkt 1 art. 8 prawa przemysłowego, w myśl którego poza przedsiębiorstwami instalacyj wodociągowych, również i przedsiębiorstwa instalacyj kanalizacyjnych, wymagają uzyskania koncesji.

W tym stanie rzeczy wymagają obecnie uzyskania koncesji przedsiębiorstwa instalacyj wodociągowych, kanalizacyjnych, gazowych i elektrycznych.

Z dniem 15 sierpnia r. b. wszedł w życie pkt. 58 art. 1 wspomnianej wyżej ustawy z dn. 10.III b. r., zawierający uzupełnienie do art. 145 prawa przemysłowego. W myśl nowego (końcowego) ustępu tego artykułu do samoistnego wykonywania rzemiosła, wchodzącego w zakres robót budowlanych, wyszczególnionych w art. 333 i 334 prawa budowlanego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 z r. 1928) wymagane jest posiadanie tytułu mistrza (majstra) danego rodzaju rzemiosła.

Wobec przytoczonych postanowień powołanej na wstępie noweli prawa przemysłowego z dniem 15 sierpnia 1934 r. okólnik b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 4 listopada 1930 r. L. VII-1068 w sprawie używania majstrów murarskich i ciesielskich przy budowie stał się nieaktualny.

(—) *Korsak*
PODSEKRETARZ STANU

222.

OKÓLNIK Nr. 115

z dnia 29 sierpnia 1934 r.

o stanie prawnym oddziałów stowarzyszeń rejestrowanych w sądach.

(Nr. AA. 11-217).

Do

P. P. Wojewodów w Poznaniu, Toruniu i Katowicach oraz Starostów tychże województw.

Wobec podniesionych przez jednego z P. P. wojewodów wątpliwości jak należy rozumieć ustęp ostatni okólnika Nr. 65/1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, poz. 121) Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Intencją przepisu § 3 rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1932 r. jest przystosowanie stowarzyszeń, które istniały w województwach zachodnich na mocy dawnych przepisów, nie będąc, wciągnięte do rejestrów sądowych, — do przepisów nowego prawa. Ponieważ olbrzymią większość tych stowarzyszeń stanowiły stowarzyszenia bez osobowości prawnej, które nie były zgłoszone władzom, a tem samem, których urzędowej ewidencji władze nie posiadały, przeto rozporządzenie, licząc się z tem, że większość ich będzie chciała nadal istnieć bez osobowości prawnej, wprowadziło obowiązek zgłoszenia ich w trybie art. 12 nowego prawa, zaopatrując ten obowiązek skuteczną sankcją z ust. 3 § 3, zapewniającą uzyskanie kompletnej ewidencji takich stowarzyszeń i możność ustosunkowania się do nich ze stanowiska przepisów nowego prawa.

Natomiast rozporządzenie nie uregulowało w szczególności tego wypadku, kiedy stowarzyszenie objęte obowiązkiem zgłoszenia w ust. 1 § 3 zechce odrazu przybrać formę stowarzyszenia z osobowością prawną, a więc zarejestrować się w trybie art. 19 i nast. prawa o stowarzyszeniach. — Takiej możliwości nie można

jednak wykluczyć, skoro nowe prawo przewiduje ją dla stowarzyszeń bez osobowości prawnej pod warunkiem, że liczą one najmniej 15 członków. Otóż podanie o rejestracje wniesione przez takie stowarzyszenie bez osobowości prawnej, które istniało dotąd na obszarze województw zachodnich na podstawie dawnych przepisów wymaga oceny przez władze według nowych przepisów a więc z zastosowaniem art. 19, 20 i 21 prawa o stow. i powinno być załatwione przez władzę wojewódzką w terminie przewidzianym w art. 68 ust. 4 rozp. o post. admin.

Nie byłoby jednak słusznem, gdyby w razie zwłoki w załatwieniu tego podania przez władzę, czy to dopuszczalnej ze względu na postanowienie art. 68 post. admin., czy to zawinionej stowarzyszenie miało ulec ujemnym skutkom § 3 rozp. z dn. 17 grudnia 1932 r. przez uznanie go za rozwiązane z mocy prawa w wypadku nie załatwienia ostatecznie sprawy rejestracji do dnia 31 grudnia 1933 r. (prekluzyjny termin przewidziany w § 3 rozp. z dn. 17.XII.1932 r.). Dlatego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, mając na względzie podstawowe założenie § 3 rozp. z dn. 17.XII.1932 r. (intencję, o której wyżej mowa), uznało za właściwe interpretować powyższe postanowienie w ten sposób, iż wniesienie podania o rejestrację musi być dla powyższego celu uważane za zastępujące zgłoszenie, którego wymaga postanowienie ust. 1 § 3 cytowanego rozp., a to tem bardziej, że podanie o rejestrację z załącznikami w tym wypadku będzie zawierało z nadmiarem wszystkie dane, o których mowa w art. 12 prawa o stowarzyszeniach. Należy przytem mieć na względzie, że ani art. 12 prawa o stowarzyszeniach, ani też art. 16 rozp. o post. admin. nie zawierają wymogu przytaczania w podaniu podstaw prawnych, na których ono się opiera, a zatem również powołanie w podaniu innych podstaw niż te, na których ma być oparte zgłoszenie, nie może stanowić przeszkody do uznania, iż podanie zastępuje zgłoszenie skoro zawiera ono te dane, które mają być w zgłoszeniu.

Z tych względów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznało za możliwe do podań o rejestrację, o których mowa wyżej, zastosować przez analogję postanowienie ust. 3 § 3 rozp. z dn. 17 grudnia 1932 r.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

223.

OKÓLNIK Nr. 116

z dnia 29 sierpnia 1934 r.

o wykładni niektórych postanowień ustawy samorządowej i II-go rozporządzenia wykonawczego.

(Nr. SS. 16/10/1).

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem woj. śląskiego).

Wobec podnoszonych wątpliwości przy stosowaniu postanowień ustawy samorządowej i II-go rozporządzenia wykonawczego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

1) *Zastosowanie art. 6 ustawy przed odnowieniem kadencji organów uśtrojowych.*

W okólniku Nr. 61 z dnia 22.VI.1933 r. (Nr. SS. 16/2/13) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło, że art. 6 marcowej ustawy samorządowej będzie wymagał w całej pełni stosowania dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych i bliższem określeniu sposobu zgłaszania kandydatów. Wyjaśnienia te pozostają w związku z tem, że przymus przyjęcia niepłatnych stanowisk w organach ustrojowych związków samorządowych zależny jest od wyrażenia zgody na postawienie kandydatury. Powstała jednak w praktyce kwestja, czy dalsze postanowienia omawianego artykułu, ustalające obowiązek sprawowania mandatu do końca kadencji danego organu ustrojowego stosuje się do członków organów ustrojowych, których kadencja nie została dotychczas odnowiona na zasadzie nowych przepisów wyborczych.

Postanowienia art. 6 ustawy samorządowej przewidują: 1) w z g l ę d n y przymus przyjęcia niektórych stanowisk z wyboru w związkach samorządowych 2) b e z w z g l ę d n y przymus sprawowania mandatu przez czas kadencji organu ustrojowego.

Na obszarach, gdzie instytucja przymusu nie istniała (woj. centralne i wschodnie), stosowanie postanowień art. 6 ustawy samorządowej do członków organów ustrojowych przed ich odnowieniem na zasadzie nowych przepisów wyborczych nie jest możliwe, bowiem przymus przyjęcia mandatu, zależny jest od wyrażenia zgody na postawienie kandydatury. Stąd więc wszystkie postanowienia art. 6 ustawy samorządowej mają zastosowanie dopiero przy i po odnowieniu kadencji danego organu ustrojowego.

Inaczej przedstawia się sytuacja na obszarze województw południowych i zachodnich, gdzie instytucja przymusu obowiązywała przed wejściem w życie ustawy samorządowej. Obowiązek przyjęcia mandatu, zależny od wyrażenia zgody na postawienie swej kandydatury i na tym obszarze staje się aktualny dopiero przy odnowieniu kadencji danego organu ustrojowego, natomiast przymus sprawowania stanowisk niepłatnych w związkach samorządowych do końca kadencji stosuje się również w stosunku do członków nieodnowionych jeszcze organów ustrojowych, opiera się jednak nie na przepisach dzielnicowych ustaw ustrojowych, gdyż przepisy te straciły moc obowiązującą z uwagi na art. 130 ust. (2) ustawy samorządowej, lecz na odnośnych postanowieniach art. 6 ustawy samorządowej, które w tym zakresie mają od dnia 13 lipca 1933 r. pełne zastosowanie.

2) *Zawieszenie wykonywania mandatu z mocy art. 9 ustawy*

Przy stosowaniu postanowień art. 9 ustawy samorządowej należy kierować się nietylko gramatyczną jego wykładnią, ale również intencją

ustawodawcy. Chodzi o to, ażeby członkowie organów ustrojowych związków samorządowych byli objektywni i bezinteresowni w wykonywaniu swych funkcyj, nie mogli przysparzać sobie ani swej rodzinie jakichkolwiek korzyści materjalnych w związku ze sprawowaniem mandatu i nie mogli w tym względzie wywierać nawet pośredniego wpływu na organa ustrojowe. Stąd więc członek organu ustrojowego może być zawieszony w sprawowaniu mandatu, jeżeli nietylko osobiście wchodzi w niedozwolone stosunki prawne z danym związkiem samorządowym, ale jeżeli pozostaje w takich stosunkach w sposób pośredni, gdy więc może mieć korzyści materjalne dzięki takim stosunkom współmałżonka albo bliskich swych krewnych, np. jeżeli w przedsiębiorstwie, które pozostaje w stosunkach prawnych z gminą, formalne kierownictwo albo znaczna część udziałów nie pozostaje wprawdzie bezpośrednio w rękach interesowanego członka organu ustrojowego, lecz w rękach jego małżonka lub krewnego w linji prostej, mimo to jednak faktycznie dany członek organu ustrojowego ma wpływ na dane przedsiębiorstwo, zwłaszcza gdy prowadzi z małżonkiem albo z krewnym wspólne gospodarstwo domowe.

Jeżeli jednak stałe zainteresowanie materjalne danego członka organu ustrojowego nie jest wiadome i nie da się ustalić, to wówczas zastosowanie przepisów ust. (1) art. 9 ustawy samorządowej nie może mieć miejsca i w uzasadnionych przypadkach raczej zastosowanie mieć mogą postanowienia ust. (2) tegoż artykułu. Sprawy takie wymagają wogóle traktowania z dużą oględnością, wykluczającą jakąkolwiek dowolność i swobodę decyzji.

3) Uzupełnienie i odnowienie rad (gminnych, miejskich i powiatowych) wskutek zmian terytorjalnych

Zmiany terytorjalne związku samorządowego mają wpływ na skład rady (gminnej, miejskiej i powiatowej) jedynie wówczas, gdy wskutek takich zmian liczba radnych, przewidziana w art. 11, 34 i 57 ustawy samorządowej, wymagać będzie podniesienia. W przypadkach takich stosuje się odpowiednio postanowienia art. 30 i 40, bądź art. 69 ust. (3) ustawy samorządowej. Wybory uzupełniające będą uzasadnione w każdym przypadku, gdy chodzić będzie o uzupełnienie liczby radnych z terenów, włączonych do granic danego związku samorządowego. Natomiast wobec wyliczenia przez ustawę samorządową w art. 69 wszystkich wypadków, w których może nastąpić rozwiązanie rady, nawet poważniejsze zmiany terytorjalne nie stwarzają same przez się podstawy do odnowienia całego składu rady gminnej lub miejskiej, jeżeli wskutek zmian nie zajdzie przypadek, przewidziany w ust. (3) art. 69. Wyjątek stanowi zniesienie gminy, gdyż wówczas — rzecz oczywista — następuje z mocy prawa rozwiązanie jej organów ustrojowych.

Z konsekwencjami powyższemi należy się więc zawsze liczyć przy projektowaniu zmian terytorjalnych gminy tak, żeby realizacja ich nie stwarzała sytuacji, w której znaczna część ludności na przyłączonym do gminy obszarze mogłaby być pozbawiona przedstawicielstwa w radzie gminnej lub miejskiej.

4) Łączenie mandatu radnego gromadzkiego z urzędem sołtysa i podsołtysa.

Radny gromadzki, powołany na urząd sołtysa i podsołtysa nie traci mandatu radnego, bowiem ustawa samorządowa nie zawiera zakazu łączenia powyższych funkcyj. Niema też podstawy do stosowania analogji prawnej do postanowień, przewidzianych w ust. (4) art. 12 i ust. (6) art. 37 ustawy samorządowej; przeciwnie zakaz łączenia powyższych stanowisk nie może być domniemywany, byłby bowiem ograniczeniem praw wyborczych.

W razie powołania radnego gromadzkiego na urząd sołtysa lub podsołtysa ogólna liczba członków rady gromadzkiej ulega przez to zmniejszeniu, bowiem z uwagi na brzmienie zdania końcowego ust. (3) art. 19 ustawy samorządowej niema w takich razach podstawy do powoływania zastępców radnych.

Przepisy rozporządzeń, zapowiedzianych w art. 19 ust. (6) i art. 23 ust. (9) ustawy samorządowej, unormują sprawę wyłączenia sołtysa oraz radnego, sprawującego urząd sołtysa (podsołtysa) z posiedzeń rady gromadzkiej względnie zebrania gromadzkiego w czasie rozpatrywania sprawozdań rachunkowych oraz wykonywania innych czynności kontroli nad działalnością sołtysa.

5) Podpisywanie dokumentów z upoważnienia przełożonego gminy.

Jak to wynika z postanowień ust. (1) § 31 cytowanego II rozporządzenia wykonawczego do ustawy samorządowej akty i dokumenty przez które gmina zaciąga zobowiązania, mogą być podpisywane przez upoważnionego zastępcę przełożonego gminy względnie przez urzędnika gminy.

Wymóg ustawy (art. 46 ust. 6), żeby dokumenty takie zaopatrywane były we własnoręczny podpis przełożonego gminy wyklucza jedynie możność podpisywania ich sposobem mechanicznym, który dozwolony jest — jak to można wnosić z cytowanych postanowień — w odniesieniu do korespondencji urzędowej i akt, przez które gmina nie zaciąga zobowiązań.

W praktyce potrzeba upoważniania zastępcy przełożonego gminy lub urzędnika do podpisywania dokumentów obligujących gminę, może zachodzić jedynie w dużych miastach np. w zakresie prolongaty weksli przedsiębiorstw, czy zakładów miejskich, drobnych zamówień na materjały i t. p. natomiast w miastach mniejszych i gminach wiejskich dokumenty, o których jest mowa, powinni podpisywać przełożeni gminy z reguły osobiście i aczkolwiek nie mogą być formalnie pozbawieni prawa przelewania swoch uprawnień na zastępcę lub urzędnika gminnego, należy na potrzebę oględnego

traktowania tej kwestji zwrócić baczną uwagę w toku bezpośredniego nadzoru, zwłaszcza przy okazji inspekcji.

W każdym razie należy zalecić i zwrócić na to uwagę, ażeby przełożony gminy upoważnień do podpisywania określonej kategorji akt koresopondencji urzędowej i dokumentów udzielał jedynie na piśmie, zwłaszcza forma pismienna dotyczy w szczególności akt i dokumentów, przez które gmina zaciąga zobowiązania, przyczem w uprawnieniu winny być wyraźnie określone rodzaje dokumentów, najwyższa suma, która jest przedmiotem zobowiązania każdorazowego gminy, najwyższa łączna suma obligów, objętych upoważnieniem oraz czas, na jaki upoważnienie jest udzielone.

6) Wybory komisyj, rad i zarządów.

Powoływanie w miarę potrzeby komisyj zarządów miejskich i gminnych w składzie, przewidzianym w ust. (2) art. 45 ustawy samorządowej jest wyłączną atrybucją kolegjum zarządu. To też do kolegjum zarządu należą wybory wszystkich członków komisyj, zarówno powoływanych z grona kolegjum, jak również z pośród radnych i z poza rady. Rada miejska wbrew stanowi prawnemu, jaki obowiązywał na niektórych obszarach przed wejściem w życie ustawy samorządowej, nie posiada więc przy powoływaniu komisyj zarządów żadnych uprawnień wyborczych.

Jeżeli chodzi o zagadnienie, czy funkcjonarjusz miejski może zostać członkiem komisyj, powołanych przez radę lub zarząd gminy, należy stosować drogą ścisłej analogji postanowienia art. 5 ustęp (2) ustawy samorządowej, ponieważ te same intencje, które przyświecały ustawodawcy, gdy stwarzał „incompatibilitas" między mandatem radnego a urzędem funkcjonarjusza samorządowego przemawiają również za niedopuszczalnością łączenia funkcyj urzędnika miejskiego i mandatu członka komisji. Funkcjonarjusz miejski może natomiast uczestniczyć w posiedzeniach komisyj na polecenie lub za zezwoleniem przełożonego gminy, celem złożenia wobec komisji potrzebnych wyjaśnień, jednakże nie w charakterze członka komisji i bez prawa uczestnictwa w głosowaniu.

7) Przeznaczenie grzywien, nakładanych z mocy art. 68 ust. (7) i (8) ustawy.

Grzywny, nakładane na burmistrzów, wiceburmistrzów, wójtów i podwójtów na podstawie art. 68 ust. (7) i (8) ustawy samorządowej, winny być wnoszone do kasy miejskiej względnie gminnej tej gminy, w której ukarany pełni obowiązki służbowe.

Wprawdzie ustawa samorządowa nie ustala przeznaczenia grzywien, to jednak zasada powyższa wynika z analogicznych postanowień art. 82 ust. (6) lit. d), w myśl których grzywny, nakładane przez starostów powiatowych w sprawach objętych art. 68 ustawy samorządowej, na obszarze województw południowych, wpływają do kasy gminnej. Za przyjęciem powyższej zasady na obszarze województw zachodnich przemawia również analogja do postanowień ustępu końcowego art. 59 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24.II.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 206).

Podobne zresztą stanowisko zajęło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w sprawie przeznaczenia grzywien, nakładanych z mocy art. 24 ust. (5) ustawy samorządowej na sołtysów i podsołtysów, jak wskazuje na to § 22 III rozporządzenia wykonawczego do ustawy samorządowej (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 688 z 1934 r.).

Równocześnie uchyla się pismo okólne z dnia 28.VII.1933 r. Nr. SS. 2125/1, jako bezprzedmiotowe.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

224.

OKÓLNIK Nr. 117

z dnia 31 sierpnia 1934 r.

o zarachowywaniu kwot uzyskanych ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów w trybie postępowania karno-administracyjnego.

(Nr. GB. 31/16/16).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z postanowieniami art. 42 i 50 § 3 kodeksu karnego, art. 2 prawa o wykroczeniach, art. 7 § 2 przepisów wprowadzających do kodeksu karnego i prawa o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 571, 572 i 573 ż 1932 r.) oraz art. 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365 z 1928 r.). Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu uzupełnia zarządzenie swe, zawarte w okólniku Nr. 7 z 1933 r. w sprawie zarachowywania grzywien (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 poz. 8 z 1933 r.), w tym kierunku, że na budżet dochodów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dział II § 17 „grzywny") należy zarachowywać również sumy, uzyskane ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów, o ile orzeczenie karno-administracyjne uprawomocniło się.

W tych wypadkach, gdy sprawa została przekazana na drogę sądową (art. 640 kod. post. karn.) i zapadł wyrok sądu, sumy ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów wpływają na budżet dochodów Ministerstwa Sprawiedliwości.

Okólnik niniejszy nie ma jednak zastosowania w tych wypadkach, gdy poszczególne ustawy ustanawiają specjalne cele lub fundusze, na które przypadają sumy ze skonfiskowanych przedmiotów.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

225.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 sierpnia 1934 r.

o urzędowych przesyłkach listowych.

(Nr. SS. 67/17/4).

Do

P. P. Wojewodów. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że Powiatowe Komendy Uzupełnień otrzymują od zarządów gminnych przesyłki listowe niezaopatrzone w urzędowe znaczki pocztowe. Za tego rodzaju przesyłki listowe urzędy pocztowe żądają od P. K. U. znaczków pocztowych celem skasowania na tych przesyłkach.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zarządy gminne w korespondencji z Powiatowemi Komendami Uzupełnień winny zaopatrywać przesyłki listowe w urzędowe znaczki pocztowe.

(—) *Zbikowski*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

226.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 sierpnia 1934 r.

o Kronice gminnej.

(Nr. SS. 18/13/1).

Do

P. P. Wojewodów: w Białymstoku, Brześciu n/B., Kielcach, Lublinie, Łucku, Łodzi, Nowogródku, Warszawie, Wilnie.

Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej powziął inicjatywę i przystąpił do zaprowadzenia w gminach „Kroniki gminnej", przeznaczonej do spisywania ważniejszych wydarzeń z życia gminy i jej historji i monografji.

Kronika gminna będzie prowadzona według jednolitej dla wszystkich gmin formy.

Związek Gmin Wiejskich wejdzie w porozumienie z drukarnią, która wykona potrzebną ilość egzemplarzy Kroniki. W celu ułatwienia gminom założenia Kroniki, opracowania monografji i dokonywania wpisów kronikarskich, Związek wyda w osobnej broszurze „Wskazówki poglądowe" do jej prowadzenia, zawierające wzory i pouczenia.

Gminom, które przystąpią do założenia Kroniki, Związek liczyć będzie tylko koszt własny wykonania księgi kronikarskiej i broszury, który oczywiście będzie tem mniejszy, im większa liczba gmin zamówi Kronikę.

Podkreślając pożyteczną inicjatywę Związku Gmin Wiejskich proszę P. P. Wojewodów o wydanie właściwych zaleceń zarządom gmin wiejskich i zwrócenie uwagi p. p. przewodniczącym na potrzebę prawidłowego prowadzenia „Kroniki gminnej" (zgodnie ze wskazówkami Związku Gmin Wiejskich R. P.) i na istotę jej przeznaczenia.

(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski*
MINISTER

227.

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 sierpnia 1934 r.

o opłatach pobieranych przez P. K. O. przy wpłatach i wypłatach.

(Nr. GB. 50/117).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaję do wiadomości i zastosowania.

ZA DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) *Robaczewski*
NACZELNIK WYDZIAŁU

MINISTERSTWO SKARBU
Warszawa,
dn. 29 sierpnia 1934 r.
L. D. III. 14195/3/34

Opłaty pobierane przez P. K. O. przy wpłatach i wypłatach.

Załącznik do pisma ok. Nr. GB. 50/117

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.
w/m.

Z dniem 1 września r. b. Pocztowa Kasa Oszczędności pobierać będzie od wszystkich operacyj na kontach czekowych władz i urzędów państwowych (za wyjątkiem operacyj przelewowych z konta na konto) opłaty prowizyjne i manipulacyjne według norm, wyszczególnionych w dołączonym odpisie uchwały Rady Zawiadowczej P. K. O.

Wobec tego, że na wspomniane opłaty, w związku z dużą ilością operacyj dokonywanych na kontach władz i urzędów państwowych potrzebne byłyby duże sumy, koniecznem jest, w celu zmniejszenia wydatków na wspomniane opłaty, ograniczyć do możliwych granic ilość dokonywanych na tych kontach operacyj tak w odniesieniu do wpłat jak i do wypłat.

Dążąc do równomiernego obciążenia wydatkami na nowowprowadzone przez P. K. O. opłaty budżetów wszystkich Ministerstw, Ministerstwo Skarbu uznaje za konieczne aby opłaty od wypłat za pomocą przekazów czekowych były pokrywane z tych samych kredytów, z których poszczególne władze i urzędy dokonywać będą wypłaty faktycznej należności. Opłaty od wpłat, na konta czekowe władz skarbowych

władze i urzędy państwowe mają pokrywać również z własnych kredytów.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu uprasza władze centralne o niezwłoczne wydanie zarządzeń:

I. aby podległe władze i urzędy, dokonywując z różnych tytułów wpłat na rzecz Skarbu Państwa z reguły uskuteczniały te wpłaty bezpośrednio do kas urzędów skarbowych, a tylko w wyjątkowych przypadkach na ich konta czekowe w P. K. O.

Wpłaty na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu lub na rachunek Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach) oraz kas urzędów skarbowych, w siedzibie których znajdują się oddziały Banku Polskiego, mogą być: nadal dokonywane w oddziałach Banku Polskiego, w których wspomniane instytucje posiadają rachunki żyrowe,

II. aby z dniem 1 września r. b. wszystkie władze i urzędy państwowe zaprzestały zupełnie wystawiania czeków kasowych na P. K. O. zastępując je czekami na Bank Polski.

III. aby podległe władze i urzędy w jaknajszerszej mierze korzystały z obrotów przelewowych z konta na konto czekowe w P. K. O.

IV. aby w związku z koniecznością pokrywania opłat od wypłat (przekazów czekowych) z kredytów przyznanych poszczególnym władzom asygnującym, władze te w z l e c e n i a c h w y p ł a t y (asygnacjach), poniżej wystawianych sum do przekazania za pomocą przekazów czekowych, wykazywały czerwonym atramentem sumy należne P. K. O. tytułem opłat od dołączonych przekazów czekowych. W czeku natomiast ma być wypisywana suma do wypłaty (netto).

W końcu Ministerstwo Skarbu uprasza o ścisłe przestrzeganie powyższych postanowień.

(—) Wł. Zawadzki
MINISTER SKARBU

O D P I S

Rada Zawiadowcza P. K. O. uchwala następujące opłaty w obrocie czekowym:

a) od wpłat:

	do		50.—	zł.	— 0.10
pow.	50 zł.	do	100.—	„	— 0.20
„	100 „	„	250.—	„	— 0.20
„	250 „	„	500.—	„	— 0.40
„	500 „	„	750.—	„	— 0.60
„	750 „	„	1000.—	„	— 0.80
„	1000 „	„	5000.—	„	— 1.50
powyżej			5000.—	„	— 2.50

b) od wypłat:

	do		50.—	zł.	— 0.20
pow.	50 zł.	do	100.—	„	— 0.30
„	100 „	„	250.—	„	— 0.40
„	250 „	„	500.—	„	— 0.70
„	500 „	„	750.—	„	— 1.—
pow.	750 „	„	1000.—	„	— 1.20
„	1000 „	„	5000.—	„	— 2.—
powyżej			5000.—	„	— 3.—

c) do czeków stałych, zleceń stałych, jak również od automatycznych przelewów po 30 gr. od każdego zlecenia;

d) od przekazów telegraficznych — koszta depesz, oraz stawki stosowane przy wypłatach, przyczem dla przekazów ponad 10.000 złotych dodatkowo należność 50 gr. za każde rozpoczęte 10.000 złotych;

e) od informacyj o stanach kont 20 gr.;

f) za czeki z brakiem pokrycia 1 zł.;

g) obrót przelewowy wolny jest od opłat.

Ponadto Rada Zawiadowcza P. K. O upoważnia Prezesa P. K. O. do ustalania w poszczególnych wypadkach opłat za inne specjalne czynności, niepodpadające pod jedną z wyżej wymienionych kategoryj.

Opłaty przy wpłatach ponosi wpłacający— przy wypłatach i zleceniach właściciel konta.

228.

PISMO OKÓLNE

z dnia 5 września 1934 r.

o „Organizacji i zakresie działania biura Wydziału Powiatowego".

(Nr. SS. 18/5/1).

Do

P. P. Wojewodów wszystkich (z wyjątkiem śląskiego).

Nakładem Związku Powiatów Rzeczypospolitej Polskiej wydana została w opracowaniu p. R. Grochowskiego broszura p. t. „Organizacja" i zakres działania biura Wydziału Powiatowego. Wymieniona broszura między innemi zawiera przepisy kancelaryjne, oparte na rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24.8.1931 r. o przepisach kancelaryjnych w administracji publicznej (Monitor Polski Nr. 196 z 1931 r.) oraz na przepisach kancelaryjnych dla starostw wprowadzonych okólnikiem Min. Spraw Wewnętrznych z 14.12.1931 r. Nr. 205.

Z uwagi na to, iż Ministerstwo nie zamierza wydawać w najbliższym czasie przepisów kancelaryjnych dla powiatowych związków samorządowych, uważa ono za możliwe wprowadzenie w biurach Wydziałów Powiatowych przepisów kancelaryjnych zawartych w wymienionej wyżej broszurze.

Przewodniczący Wydziałów Powiatowych mogą za zgodą Panów Wojewodów uwzględnić w przepisach tych pewne zmiany, odpowiadające potrzebom miejscowych stosunków.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o wydanie odpowiednich zaleceń P. P. Przewodniczątym Wydziałów Powiatowych.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 28 sierpnia Nr. 75 Rok 1934

Poz. 704. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie przywozu z zagranicy niektórych zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

Poz. 705. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie przewozu z zagranicy przez terytorjum polskie ryb, raków i innych skorupiaków oraz surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

Poz. 706. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustalenia punktów granicznych dla wywozu kurzych jaj zagranicę.

Poz. 707. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 sierpnia 1934 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. o koncesjonowaniu wyrobu, naprawy i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad niemi.

Poz. 708. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie rejestracji przedsiębiorstw sprzedaży i wynajmu filmów.

Na podstawie art. 29 ust. (2) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323) zarządzam co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa sprzedaży i wynajmu filmów, które powstały przed ogłoszeniem ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu, obowiązane są zarejestrować się we właściwej wojewódzkiej władzy przemysłowej w terminie 2 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 2. W zgłoszeniu do rejestracji należy podać:

a) firmę przedsiębiorstwa, oraz dokładny adres;

b) obrót przedsiębiorstwa w latach 1930 — 1933 oraz sumy należności przekazanych w tychże latach zagranicę z tytułu opłat licencyjnych za prawo wyświetlania filmów;

c) skład osobowy dyrekcji przedsiębiorstwa ze wskazaniem obywatelstwa.

Do zgłoszenia należy dołączyć wyciąg z rejestru handlowego.

§ 3. Wojewódzka władza przemysłowa wyda przedsiębiorstwu potwierdzenie o uczynieniu zadość obowiązkowi rejestracji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 709. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 sierpnia 1934 r. w sprawie znaczków stemplowych.

Na podstawie art. 176 (ustępu drugiego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) zarządzam co następuje:

§ 1. Znaczki stemplowe wartości 40 zł, sporządzone według wzoru, opisanego w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412), jak również znaczki stemplowe wartości 50 zł, 40 gr i 30 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), mogą być używane tylko do końca września 1934 roku. Znaczki takie, nie użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej, zostaną wymienione na znaki stemplowe, będące w obiegu, w razie przedstawienia ich do wymiany w czasie od dnia 15 września do 15 października 1934 r. Przytem mają zastosowanie §§ 90 — 93 powołanego rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r. w brzmieniu § 1 (punktu 29) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 710. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 sierpnia 1934 r. w sprawie utraconych obligacyj 6% pożyczki wewnętrznej.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Właściciel utraconej obligacji Pożyczki Narodowej może wystąpić do Urzędu Długów Państwa z pisemnym wnioskiem o jej unieważnienie i wydanie mu obligacji nowej tejże wartości imiennej.

(2) Za właściciela obligacji uważa się osobę, która w charakterze właściciela danej obligacji jest zapisana w ewidencji Urzędu Długów Państwa.

(3) Wniosek o unieważnienie obligacji powinien zawierać przedstawienie okoliczności, w jakich obligacja została utracona.

§ 2. (1) Po otrzymaniu wniosku, odpowiadającego wymaganiom postanowień § 1, Urząd Długów Państwa ogłasza w „Monitorze Polskim" dwukrotnie w odstępie tygodniowym

o zgłoszeniu takiego wniosku, wzywając posiadacza lub inne osoby, roszczące sobie prawa do obligacji, aby przed upływem trzech miesięcy od daty drugiego ogłoszenia okazali tę obligację Urzędowi Długów Państwa lub też zgłosili przeciwko jej unieważnieniu umotywowany sprzeciw.

(2) Jeżeli w ciągu terminu, ustanowionego w ustępie (1) paragrafu niniejszego, nikt nie zgłosi się z obligacją ani nie wniesie sprzeciwu, Urząd Długów Państwa unieważni obligację, ogłosi o unieważnieniu jej w „Monitorze Polskim"i wyda wnioskodawcy nową obligację tejże wartości imiennej bez kuponów.

(3) W razie zgłoszenia sprzeciwu strony będą odesłane na drogę sądową.

(4) Nowa obligacja, wydana wzamian unieważnionej, będzie wystawiona na nazwisko subskrybenta obligacji unieważnionej, przyczem, o ile były dokonane przelewy, Urząd Długów Państwa stwierdzi z urzędu na nowej obligacji ostatni przelew; stwierdzenie powyższe zastępuje formalny przelew, dokonany za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 3. Koszty, związane z unieważnieniem utraconej obligacji i wydaniem nowej, ustali Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej.

§ 4. Podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem, wolne są od opłat stemplowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 711. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 712. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 713. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie przedłużenia terminu na zawieranie układów dobrowolnych pomiędzy Ordynatem Zamoyskim a jego wierzycielami.

---

z 31 sierpnia Nr. 76 Rok 1934

Poz. 714. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o przemiale żyta.

Na podstawie art. 1 punkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1932 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o przemiale żyta (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 695) przedłuża się do dnia 31 sierpnia 1935 r.

Poz. 715. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Poz. 716. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Poz. 717. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168), tudzież art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346), ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), powstały z włączenia do tego rozporządzenia:

1) ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296);

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292);

3) ustawy z dnia 30 grudnia 1929 r. zmieniającej niektóre postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz

od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 6) i

4) ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877),

z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328);

2) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

3) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

4) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173);

5) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39. poz. 346);

z nową numeracją artykułów i po dokonaniu koniecznych zmian redakcyjnych, wywołanych połączeniem wymienionych ustaw i rozporządzeń.

Podany w załączniku tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 717)

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 17 czerwca 1924 r.

o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Rozdział I.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich pobiera się:

A. w gminach miejskich:

1) od domów mieszkalnych wraz z należącemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, podwórzami, ogrodami i sadami; od fabryk, teatrów, łaźni i wogóle od wszelkiego rodzaju budowli, położonych na gruntach miejskich, i

2) od placów, zajętych na przedsiębiorstwa handlowe i składy towarowe,

B. w gminach wiejskich:

1) od budynków o charakterze dochodowym lub zarobkowym, a niezwiązanych z produkcją rolną, zarówno od domów mieszkalnych, jak od budowli, przeznaczonych na pomieszczenie zakładów przemysłowych i handlowych.

Zwolnienia.

Art. 2.

Wolne są od podatku:

1) nieruchomości (art. 1), stanowiące własność Państwa,

2) budynki, stanowiące własność prywatną, stale i bezpłatnie zajmowane w całości na użytek Państwa lub związków, wymienionych w p. 3 niniejszego artykułu,

3) nieruchomości lub ich części należące: do związków samorządowych oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych, o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem,

4) budynki, należące do kolei żelaznych prywatnych, o ile nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem,

5) nieruchomości lub części tychże, zwolnione od podatków na mocy ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173),

6) nieruchomości w gminach miejskich i budynki w gminach wiejskich, gdy komorne względnie wartość czynszowa nieruchomości nie przekracza rocznie 25 złotych; dochód ten dla nieruchomości, podpadających pod przepisy o ochronie lokatorów, będzie obliczony według norm art. 6 ustawy o ochronie lokatorów,

7) budynki z powodu ich złego stanu niezamieszkane, względnie nieużytkowane na zakład przemysłowy lub handlowy,

8) znajdujące się na gruntach gmin wiejskich domy mieszkalne, przeznaczone na mieszkania dla osób, prowadzących gospodarstwo rolne lub leśne w charakterze właścicieli względnie dzierżawców, dla rodzin i domowników tych osób, tudzież dla służby, oficjalistów i robotników, zatrudnionych w produkcji rolnej, względnie w przedsiębiorstwach, związanych z produkcją rolniczą,

9) położone na gruntach gmin wiejskich zabudowania, przeznaczone na zakłady przemysłowe, związane z produkcją rolną, oraz na magazyny i składy dla przechowywania zapasów ziemiopłodów, produktów przemysłu rolnego, tudzież inwentarzy.

Nie korzystają jednak ze zwolnienia od podatku wszelkiego rodzaju budynki i pomieszczenia w całości lub w części wynajęte za czynszem bez jednoczesnego wydzierżawienia posiadłości gruntowych lub z wydzierżawieniem takiej tylko ilości gruntów, które nie nadają wynajętym budynkom i pomieszczeniom charakteru rolniczego.

Nie korzystają również z uwzględnienia od podatku domy osób, nietrudniących się zawodowo rolnictwem i mieszkających w tych domach tylko sezonowo, chociażby przy budyn-

kach znajdowała się pewna przestrzeń gruntu, przeznaczona dla produkcji rolniczej lub ogrodowniczej.

Podstawa wymiaru.

Art. 3.

Przy ustalaniu podstawy opodatkowania należy rozróżniać:

1) nieruchomości lub ich części, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406),

2) nieruchomości lub ich części, nie podlegające przepisom powyższej ustawy.

Art. 4.

Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości, względnie od ich części, oznaczonych w art. 3 p. 1), stanowi ogólna suma komornego, ustalona w myśl art. 3 względnie w myśl art. 5 i 6 ustawy o ochronie lokatorów, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 wspomnianej ustawy), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa nieoddawanych w najem nieruchomości lub ich części.

Art. 5.

Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości, względnie ich części, oznaczonych w art. 3 p. 2), stanowi pełne umowne komorne (czynsz) lub pełna wartość czynszowa nieruchomości albo ich części, nieoddanych w najem.

Art. 6.

Jeśli za podstawę wymiaru podatku od pewnej kategorji niewynajmowanych nieruchomości (fabryk, teatrów, willi, łaźni i t. p.) nie może być przyjęta suma czynszu z powodu niemożności jej ustalenia, to wartość czynszową oblicza się w wysokości 5% od obiegowej wartości takiej nieruchomości. Wartość obiegową ustala się na zasadzie cen płaconych w miarodajnym okresie czasu za takie same lub podobne nieruchomości, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach, ewentualnie przy pomocy rzeczoznawców.

Wysokość podatku.

Art. 7.

Podatek wynosi 7% sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl art. 4 lub art. 5 i 6.

Rozdział II.

Wymiar podatku.

Art. 8.

Podstawę wymiaru, jako też wysokość podatku należy określać corocznie oddzielnie jednak za każdy kwartał kalendarzowy, opierając się przytem na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymierzaniu podatku za rok 1924.

Art. 9.

Celem ustalenia wysokości komornego albo wartości czynszowej tych lokalów lub tych części składowych nieruchomości, które podlegają ustawie o ochronie lokatorów, lecz co do których nie można było ustalić komornego względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lub tych, które nie podlegają przepisom o ochronie lokatorów — postąpią urzędy skarbowe następująco:

Określą na podstawie ewentualnych zeznań właściciela i opinji dwóch rzeczoznawców wysokość podstawowego komornego względnie wartości czynszowej — jeśli chodzi o nieruchomości podlegające ustawie o ochronie lokatorów, — albo ustalą obecne umowne komorne względnie obecną czynszową wartość, — jeśli chodzi o nieruchomości niepodlegające wspomnianej ustawie.

Art. 10.

Zmiany w wysokości czynszów najmu nieruchomości lub ich części, niepodlegających przepisom ustawy o ochronie lokatorów, zaszłe w ciągu roku 1924, względnie w latach następnych, powinny być uwzględnione przy wymiarze podatku już za rok kalendarzowy, bezpośrednio następujący po zaszłej zmianie.

Terminy płatności.

Art. 11.

Podatek, przypadający na każdy kwartał kalendarzowy, płatny jest w końcu drugiego miesiąca następnego kwartału.

Art. 12.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Poz. 718. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372);

2) ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879);

3) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

4) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

5) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173);

6) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 718).

USTAWA

z dnia 2 sierpnia 1926 r.

o podatku od lokali.

Art. 1.

Na rzecz gmin miejskich oraz na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, jako też na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r., podatek od lokali na zasadach ustawy niniejszej.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Przedmiot podatku.

Art. 2.

Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyłączeniem lokali, wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy.

Art. 3.

Podatkowi nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;

2) budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe, z wyłączeniem budynków mieszkalnych;

3) lokale, zajmowane przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe oraz przez instytucje naukowe, oświatowe, dobroczynne i wyznaniowe, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim.

4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, o ile użytkowanie nastąpiło przed 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, o ile użytkowanie nastąpiło po 1 stycznia 1929 r.; przepis powyższy nie odnosi się do gmin miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331);

5) lokale zajęte przez

a) szefów uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonarjuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,

b) szefów oraz funkcjonarjuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz

c) lokale, służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj;

zwolnienia te przyznawane będą pod warunkiem wzajemności;

6) lokale, czasowe niezamieszkane lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.;

7) mieszkanie jedno, dwu i trzyizbowe, zajmowane przez bezrobotnych, o ile nie mają sublokatorów;

8) lokale jedno i dwuizbowe, zamieszkane przez inwalidów, wdowy i sieroty tychże, pobierające rentę inwalidzką, i osoby, pobierające wsparcia z ubezpieczeń społecznych;

9) lokale, zajmowane przez dozorców domowych.

Podstawa wymiaru.

Art. 4.

Podstawę wymiaru podatku za dany rok podatkowy stanowi:

a) dla lokali, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), — komorne, względnie wartość czynszowa, obliczone zgodnie z art. 6 p. 4 powyższej ustawy;

b) dla wszystkich innych lokali — komorne z roku poprzedzającego, przyczem w razie, gdy lokal w roku, poprzedzającym rok podatkowy, nie był wynajęty, względnie w wypadku, gdy lokal w tym czasie zajmowany był bezpłatnie przez osobę, obowiązaną do zapłacenia podatku (art. 1 ust. 2), — wartość czynszowa. Wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskaneby zostało w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku, jego przeznaczenie, wielkość lokali i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

Stopa podatku.

Art. 5.

Stopa podatku wynosi:

a) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — ogółem 8% podstawy wymiaru (art. 4), z któ-

rych 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast;

b) dla lokali czteroizbowych i wyżej ogółem 12% podstawy wymiaru (art. 4), z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, $5^1/_2$% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i $2^1/_2$% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Terminy płatności podatku.

Art. 6.

Podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, w równych ratach kwartalnych, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Art. 7.

Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku od lokali, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych Związkom Samorządowym, Państwowemu Funduszowi Rozbudowy Miast oraz Funduszowi Kwaterunku Wojskowego z tytułu udziału we wpływach podatku od lokali wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie.

Przepisy końcowe.

Art. 8.

Z dniem 1 sierpnia 1926 r. tracą moc obowiązującą przepisy części IV art. 21 — 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6) oraz ustępów 1, 2 i 3 art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Art. 9.

W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 16 punkt 1) wyraz „kwaterunkowego“ zastępuje się wyrazami „od lokali“,

b) uchyla się przepisy, zawarte w art. 17, 18 i 19, o ile są zastąpione przepisami niniejszej ustawy, przyczem podatek od lokali pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r. do dnia 31 grudnia 1942 r

Art. 10.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1926 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Poz. 719. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych.

Poz. 720. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej.

z 1 września Nr. 77 Rok 1934

Poz. 721. Porozumienie między Polską a Norwegją, dotyczące clenia syropu zwykłego i melasy, podpisane w Warszawie dnia 21 marca 1933 r.

Poz. 722. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 sierpnia 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji i Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 30 stycznia 1928 r. o sposobie ustalenia i wypłaty odszkodowania i wynagrodzenia za zatrzymanie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów przez formacje wojskowe.

Na podstawie art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 859), zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 30 stycznia 1928 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa, Przemysłu i Handlu, Robót Publicznych i Skarbu o sposobie ustalenia i wypłaty odszkodowania i wynagrodzenia za zatrzymanie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów przez formacje wojskowe (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 133) wprowadza się zmiany następujące:

a) w § 3 skreśla się ustęp ostatni;

b) załącznikowi do powyższego rozporządzenia nadaje się brzmienie następujące:

Tabela dziennego wynagrodzenia

za zatrzymanie w formacjach wojskowych zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicz-

nych i rowerów, zatrzymanych podczas próbnego poboru.

Przedmiot świadczeń	Cena za zatrzymanie w ciągu jednej doby		Uwagi
	w czasie od 1.XI do 31.III	w czasie od 1.IV do 31.X	
Koń wierzchowy i artyleryjski . . .	3.50 zł.	5 zł.	
Koń taborowy . . .	2 50 zł.	4 zł.	
Wóz.	1 zł.	1.50 zł	
Samochód osobowy i półciężarowy . .	20 zł.		
Samochód ciężarowy	25 zł.		
Motocykl	6 zł.		
Rower	1 zł.		

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 723. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawach uregulowania ceny cukru.

Poz. 724. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 czerwca 1934 r. w sprawie przystąpienia Estonji do międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych.

z 4 września Nr. 78 Rok 1934

Poz. 725. Porozumienie celne między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 9 października 1933 r.

Poz. 726. Układ dodatkowy do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. między Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisany w Brukseli dnia 10 czerwca 1933 r.

Poz. 727. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1934 r. o odstąpieniu gminie m. Kielc gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 728. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 sierpnia 1934 r. o warunkach hodowli szczurów piżmowych.

Poz. 729. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 sierpnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaliczeniu nawigatorów i pilotów statków powietrznych do kategorji pracowników umysłowych.

Poz. 730. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 czerwca 1934 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji osiedleńczej między Polską a Turcją.

Poz. 731. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 czerwca 1934 r. w sprawie przystąpienia Nowej Fundlandji do traktatu między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej i Jego Królewską Mością Królem Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjów Zamorskich, Cesarzem Indyj, o wydawaniu zbiegłych przestępców.

Poz. 732. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 lipca 1934 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Szwecji do Konwencji Związkowej Paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej.

Poz. 733. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Węgier do Porozumienia Madryckiego z dnia 14 kwietnia 1891 r., dotyczącego zwalczania fałszywych oznaczeń pochodzenia towarów.

Poz. 734. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie przystąpienia Iraku do międzynarodowej konwencji o uproszczeniu formalności celnych.

Poz. 735. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie zgłoszenia przez Irak przystąpienie do konwencji o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych.

Poz. 736. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie zgłoszenia przez Irak przystąpienia do konwencji dotyczącej traktowania jeńców wojennych.

Poz. 737. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 31 lipca 1934 r. o sprostowaniu błędu w tekście francuskim konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 28 sierpnia Nr. 196 Rok 1934

Poz. 256. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 sierpnia 1934 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 25 maja 1934 r. mocy obowiązującej dla niektórych gałęzi przemysłu na obszarze województwa pomorskiego i niektórych powiatów województwa poznańskiego.

z 29 sierpnia Nr. 197 Rok 1934

z 30 sierpnia Nr. 198 Rok 1934

Poz. 257. Obwieszczenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej z dnia 22 sierpnia 1934 r. w sprawie skupu i zastawu obligacyj Pożyczki Narodowej w wypadkach losowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. o wydawaniu obligacyj 6% pożyczki wewnętrznej oraz zasadach ich obrotu (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) i w związku z p. 1 lit. 7 obwieszczenia mego z dnia 8 sierpnia 1934 r. o przelewach obligacyj Pożyczki Narodowej — podaję do wiadomości, że skup lub zastaw obligacyj Pożycz-

ki Narodowej zostanie umożliwiony subskrybentom:

a) w wypadkach całkowitej utraty przez nich środków egzystencji,

b) w razie zniszczenia ich majątku na skutek klęsk żywiołowych,

c) w ciężkich wypadkach losowych.

Zezwolenia udzielane będą na podstawie umotywowanych podań, skierowanych do mnie, przyczem w podaniach należy wymieniać numery i odcinki obligacyj Pożyczki Narodowej, przeznaczonych do sprzedaży lub zastawu, oraz wyraźnie wskazać, czy petent stara się o skup, czy zastaw obligacyj.

Zgodność przytoczonych w podaniu motywów z faktycznym stanem rzeczy powinna być stwierdzona:

1) w podaniach pracowników państwowych, samorządowych, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych — przez ich władze służbowe,

2) w podaniach rzemieślników — przez Izby Rzemieślnicze,

3) w podaniach przemysłowców i kupców — przez Izby Przemysłowo-Handlowe,

4) w podaniach rolników — przez Izby Rolnicze, ewentualnie przez urzędy gminne,

5) w podaniach właścicieli nieruchomości — przez Polski Związek Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Polsce,

6) w podaniach lekarzy — przez Izbę Lekarską,

7) w podaniach adwokatów — przez Radę Adwokacką,

8) w podaniach notarjuszy i pisarzy hipotecznych — przez Związek Notarjuszów i Pisarzy Hipotecznych,

9) w podaniach architektów — przez Związek Stowarzyszeń Architektów Polskich,

10) w podaniach pracowników umysłowych prywatnych — przez Rady Okręgowe Unji Związków Zawodowych Pracowników Umysłowych,

11) w podaniach pracowników fizycznych bezrobotnych — przez Urzędy Pośrednictwa Pracy.

Do stwierdzenia motywów podań we wszystkich wyliczonych wypadkach, jak i w wypadkach niewymienionych, powołane są również lokalne władze administracyjne. Petent więc może w celu otrzymania stwierdzenia zgodności motywów z faktycznym stanem rzeczy odnieść się po opinję albo do wymienionych związków i instytucyj, albo do lokalnych władz administracyjnych.

W razie przychylnego załatwienia podania petent otrzyma odemnie zawiadomienie, dokąd winien się udać w celu dokonania sprzedaży lub zastawu obligacyj Pożyczki Narodowej. Skup obligacyj odbywać się będzie po kursie 96 za zł 100,— imiennej wartości plus kupon bieżący — zastaw obligacyj po kursie 60 za zł 100,— imiennej wartości.

Poz. 258. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie.

z 31 sierpnia Nr. 199 Rok 1934

Poz. 259. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 sierpnia 1934 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 260. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Katowicach.

z 1 września Nr. 200 Rok 1934

Poz. 261. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni.

Poz. 262. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu.

Poz. 263. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie.

Poz. 264. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie.

z 3 września Nr. 201 Rok 1934

Poz. 265. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

Poz. 266. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Lublinie.

Poz. 267. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi.

Poz. 268. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o wyborach do Izby Przemysłowo-Handlowej w Sosnowcu.

z 4 września Nr. 202 Rok 1934

Poz. 269. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 1 września 1934 r. w sprawie umorzenia obligacyj 7% Pożyczki Kolejowej.

z 5 września Nr. 203 Rok 1934

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.